

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 stycznia 2015 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3815,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014 r. oraz zasądzenie kosztów.

Na uzasadnienie swego żądania podała, że pozwanego łączyła z (...) Agricole umowa bankowa i pozwany nie spłacił przyznanych mu środków. Powód przejął wierzytelność z tytułu umowy w łącznej kwocie 3815,06 zł.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził, że brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Brzezinach.

Sąd Rejonowy w Brzezinach wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2015r. zasądził od P. C. na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 3293,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2014r. oraz kwotę 695,96 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W pozostałym zakresie Sąd I instancji oddalił powództwo.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

Pozwany miał zwartą umowę nr (...) o przyznanie limitu kredytowego w dniu 28 sierpnia 2007 r. na kwotę 2000 zł. W dniu 20 kwietnia 2010 r. bank wystawił bankowy tytuł wykonawczy na kwotę 2624,42 zł, z czego na 1641,14 zł tytułem należności głównej. Tytułowi temu została nadana klauzula wykonalności. (...) zawarł z powodem umowę cesji powyższej wierzytelności. W wykazie należności załączonym do umowy widnieje kwota 3729,72 zł z tytułu umowy nr (...), z czego 1641,14 zł należności głównej 1566,71 zł tytułem odsetek, 521,87 zł opłat.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł, że zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe [Dz. U. Nr 72/02 poz. 665 ze zm.] przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas określony kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami i zapłaty prowizji.

Stosownie do zwartej umowy kredytu poprzednik prawny udzielił pozwanemu kredytu, a pozwany miał go spłacać. Wierzytelność z niespłaconego kredytu wyżej wymieniony Bank przelał na powoda.

Przelew wierzytelności jest umową, mocą której wierzyciel-zbywca przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia i powinność dłużnika spełnienia świadczenia (art. 353 k.c.).

Jeśli spełnione są powyższe przesłanki umowa cesji wierzytelności staje się skuteczna i w rozumieniu art. 509 k.c. przenosi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego. Zatem warunkiem skutecznej cesji wierzytelności i otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu.

Sąd I instancji uznał za udowodnione przejęcie przez powoda roszczenia z umowy w kwocie 1641,14 zł i 1652,05 zł odsetek do dnia 24 listopada 2014 r. Zdaniem Sądu I instancji, brak było jakiegokolwiek dowodu, aby poprzednikowi prawnemu powoda, a co za tym idzie powodowi przysługiwały jakiegokolwiek inne opłaty. Ani bowiem z umowy, ani z bankowego tytułu egzekucyjnego nie wynika aby pierwotny wierzyciel miał prawo do naliczenia jakiegokolwiek dodatkowych opłat, ani też, że jakiegokolwiek opłaty zostały rzeczywiście naliczone. Brak jest w sprawie jakiegokolwiek dowodu, aby takie koszty przysługiwały również z tytułu tej umowy powodowi. W tym stanie rzeczy roszczenie w przedmiocie dalszych kosztów w kwocie 521,87 zł zostało oddalone.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa w części oddalającej powództwo co do kwoty 521,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 listopada 2014r. do dnia zapłaty, a także w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach procesu .

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy tj.:

art. 339 §2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd Rejonowy w Brzezinach za prawdziwe przytoczonych w pozwie twierdzeń powoda dotyczących istnienia oraz wysokości roszczenia w zakresie kosztów naliczonych przez poprzednika prawnego powoda, mimo że podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości i znajdują oparcie w przedstawionych dokumentach;

art.233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że powód nie wskazał żadnych okoliczności, ani nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów wykazujących w pełni wysokość roszczenia, podczas gdy złożone przez stronę pozwaną dokumenty w pełni uzasadniają wysokość dochodzonego roszczenia;

art. 248 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność wysokości roszczenia w zakresie skapitalizowanych odsetek oraz kosztów i dopiero w przypadku niewykonania przez powoda wymienionego obowiązku procesowego zastosowanie sankcji określonej w art. 6 k.c. pozwalającej na uznanie powództwa za nieudowodnione.

W konkluzji skarżący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu w całości. Nadto skarżący wniosł o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej zwrotu całości kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego strony pozwanej za pierwszą instancję.

Skarżący wniosł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego.

Skarżący wniosł również o dopuszczenie dowodu z wyciągu załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014r., przekazanego nabywcy w wersji elektronicznej, na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie narusza zasad określonych dyspozycją art.233 §1 k.p.c. Ocena ta jest swobodna, lecz na pewno nie dowolna, nie pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego, czy logicznego rozumowania.

Na zasadzie art. 381 k.p.c. Sąd Okręgowy pominął dokument dołączony do apelacji w postaci wyciągu z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie było żadnych przeszkód, by strona powodowa złożyła ten dokument w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania cywilnego, w szczególności art. 339 § 2 k.p.c. , art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. jak też art. 248 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niezrozumiały jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 248 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. Skarżący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zdaje się pomijać podstawowe zasady regulujące proces cywilny. Wbrew pogładowi skarżącego, nie jest obowiązkiem sądu wzywianie powoda do przedłożenia dokumentów, które by uzasadniały żądanie pozwu.

Rację ma Sąd I instancji, że stosownie do dyspozycji art. 6 k. c. ciężar dowodu spoczywał na stronie, który z faktu wywodził skutki prawne. Zatem to powód powinien w toku postępowania przez Sądem I instancji udowodnić wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – w tym wysokość dochodzonego roszczenia.

Sąd Okręgowy podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd I instancji, że w świetle materiału dowodowego zebranego w rozpoznawanej sprawie, udowodnione zostało nabycie przez stronę powodową na podstawie umowy przelewu roszczenia z umowy w kwocie 1641,14zł w zakresie należności głównej oraz w kwocie 1652,05 zł z tytułu odsetek do dnia 24 listopada 2014 r. Brak jest jakiegokolwiek dowodu, aby poprzednikowi prawnemu powoda, a co za tym idzie powodowi przysługiwały opłaty w kwocie 521,87 zł . Ani z umowy kredytu , ani z bankowego tytułu egzekucyjnego nie wynika, by pierwotny wierzyciel miał prawo do naliczeni dodatkowych opłat poza należnością główną wraz z odsetkami. Skoro nie zostało udowodnione, by wierzycielowi pierwotnemu przysługiwało prawo domagania się od pozwanego dodatkowych opłat poza należnością główną wraz z odsetkami , tym samym brak jest dowodu, aby takie opłaty przysługiwały powodowi z tytułu umowy przelewu. W tym stanie rzeczy roszczenie w przedmiocie opłat w kwocie 521,87 zł podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c.